

UZASADNIENIE

W dniu 11 grudnia 2018 roku około godziny 14:45 w P. A. C. kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...). Wyjeżdżając z ulicy (...), nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu poruszającego się drogą z pierwszeństwem ulicą (...) rowerzyście A. S. (1), doprowadzając do zderzenia.

W momencie zdarzenia A. C. i A. S. (2) byli trzeźwi.

W wyniku zderzenia A. S. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania trzonu kręgu lędźwiowego LI, stłuczenia podudzia prawego, stłuczenia głowy, klatki piersiowej, miednicy i kręgosłupa, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała trwające dłużej niż siedem dni w rozumieniu przepisów kodeksu karnego.

/dowód: wyjaśnienia podejrzanego k. 23-24, notatka urzędowa ki, protokół oględzin pojazdu k. 2 - 3, protokół przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 4, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k. 5,7, szkic - k. 6, protokół oględzin pojazdu - k. 8-9, protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu - k. 11, opinia lekarska - k. 13, protokół przesłuchania świadka A. S. (1) - k. 19-20/

Oskarżony A. C. ma 32 lata. Ma wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem - elektrykiem. Prowadzi własną działalność gospodarczą - studio treningu personalnego. Uzyskuje wynagrodzenie w kwocie 2500 zł miesięcznie.

/dowód: dane z protokołu przesłuchania podejrzanego k. 23/

Nie był karany sędawnie za przestępstwa.

/dowód: karta karna -k. 16/

Przesłuchany w charakterze podejrzanego A. C. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 11 grudnia 2018 roku około godziny 14:45 jechał jako kierujący pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) ulicą (...) w P. Miał zamiar skręcić w lewo w ulicę (...). Poruszał się z minimalną prędkością. Gdy dojechał do skrzyżowania ulicy (...), zatrzymał się. Rozejrzał się i nie widział żadnego innego uczestnika ruchu. W tym dniu panowały bardzo złe warunki drogowo - atmosferyczne. Padała mżawka, widoczność była ograniczona. Było pochmurno i ciemno. Był przekonany, że może skręcić w ulicę (...). Gdy ruszył z miejsca, w ostatniej chwili zobaczył, że z jego lewej strony zza słupka szyby przedniej, który musiał całkowicie zasłonić mu widoczność, wyłania się rowerzysta. Był on ubrany na ciemno. A. C. próbował uniknąć zdarzenia. Zahamował, lecz wszystko działo się bardzo szybko. Rowerzysta nie zdążył zareagować i wykonać żadnego manewru. Kierujący autem uderzył przodem pojazdu w jego prawą stronę. Rowerzysta wpadł mu na maskę, na dach, po czym upadł na jezdnię. A. C. od razu się zatrzymał i wysiadł z pojazdu, żeby sprawdzić, co mu się stało. Zatrzymał się również kierujący innym pojazdem i wspólnie udzielili pokrzywdzonemu pomocy i wezwali karetkę.

/dowód: protokół przesłuchania podejrzanego - k.24/

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie w toku postępowania przygotowawczego materiał dowodowy w pełni potwierdził sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne albowiem były logiczne, korespondowały z zeznaniami pokrzywdzonego A. S. (1). Co do faktu potrącenia rowerzysty i obrażeń jakich doznał wyjaśnienia ponadto znajdowały potwierdzenie w opinii biegłego lekarza sądowego.

Sąd podzielił stanowisko biegłego sądowego w zakresie obrażeń jakich doznał w wyniku wypadku pokrzywdzony albowiem opinia była jasna, pełna, wnioski zostały należycie uzasadnione, biegły dysponował fachową wiedzą w zakresie medycyny.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania, w tym m.in. w postaci protokołów badania trzeźwości, protokołów oględzin, danych o karalności, albowiem dokumenty te zostały sporządzone w przewidzianej przez prawo formie, przez uprawnione podmioty, nikt nie kwestionował ich wiarygodności.

Prokurator Rejonowy złożył wniosek o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec A. C. na okres próby 2 lat oraz zobowiązanie do zasądzenia od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego A. S. (1) kwoty 3.000,00 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Przestępstwo z art. 177 §1 kk popełnia ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk (a więc obrażenia powodujące naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni).

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, że A. C. popełnił przestępstwo z art. 177 § 1 kk albowiem w dniu 11 grudnia 2018 roku około godziny 14:45 w miejscowości P. na skrzyżowaniu ulic (...) kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, jadąc ulicą (...) - drogą podporządkowaną, będąc na skrzyżowaniu z ulicą (...), podczas wykonywania manewru skrętu w lewo, w wyniku niezachowania szczególnej ostrożności, nie udzielił pierwszeństwa jadącemu z jego lewej strony, poruszającemu się drogą z pierwszeństwem przejazdu kierującemu rowerem A. S. (1) doprowadzając do zderzenia się pojazdów, czym nieumyślnie spowodował obrażenia ciała A. S. (1) w postaci: złamania trzonu kręgu lędźwiowego LI, stłuczenia podudzia prawego, stłuczenia głowy, klatki piersiowej, miednicy i kręgosłupa, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała trwające dłużej niż 7 dni w rozumieniu przepisów kodeksu karnego.

Zdaniem Sądu, nie kwestionując całej naganności tego zachowania, zgadzając się ze stanowiskiem oskarżyciela publicznego, występujące w sprawie okoliczności uzasadniają poprzestanie na zastosowaniu dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Przepis art. 66 § 1 i 2 kk przewiduje bowiem, że Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy, niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa, zaś przypisane sprawcy przestępstwo zagrożone jest karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 115 § 1 kk przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd uznał, iż zarówno stopień winy nieumyślnej sprawcy, jak i stopień społecznej szkodliwości jego czynu umożliwia zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Podkreślić należy, że zachowanie oskarżonego bezpośrednio po wypadku wpłynęło korzystnie na ocenę społecznej szkodliwości jego czynu. A. C. widząc stan pokrzywdzonego zareagował natychmiast - wysiadł z samochodu, podszedł do pokrzywdzonego i wezwał pogotowie.

Za zastosowaniem instytucji warunkowego umorzenia postępowania przemawiają także właściwości i warunki osobiste, niekaralność, dotychczasowy sposób życia, ustabilizowana pozycja zawodowa i majątkowa A. C.. Ponadto na uwzględnienie zasługiwała postawa jaką zaprezentował w toku postępowania, czyli fakt przyznania się do winy oraz wyrażenia skruchy.

Reasumując, Sąd w toku postępowania doszedł do przekonania, iż okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości. Czyn zarzucany oskarżonemu zagrożony jest karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, a wyjaśnione wyżej elementy przedmiotowe i podmiotowe tego czynu stanowią wystarczającą podstawę do warunkowego umorzenia postępowania. Mając wyżej wymienione okoliczności na względzie uznać należy, iż pomimo warunkowego umorzenia postępowania A. C. będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 66 § 3 kk zasądził od A. C. na rzecz pokrzywdzonego A. S. (1) kwotę 3.000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W przedmiocie wydatków oskarżyciela posiłkowego obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata Sąd orzekł w myśl art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk, według stawki określonej w oparciu o treść § 17 ust 2 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia MS z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714).

O kosztach sądowych wobec oskarżonego orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk.

Wysokość opłaty ustalona została na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).